

Formanden (Berg): Den indgivne Paastand om Omgang til Dagsordenen er saalydende:

„Det Folkethinget nægter sit Samtykke til det foreliggende Lovforslags Fremme og herved forkaster „Foreløbig Lov“ af 5te Mai 1885 „angaaende Forholdsregler for at hindre Misbrug af den uindskrænkede Udgang til at anskaffe Vaaben og øve sig i disses Brug“, hvilken foreløbige Lov er udstedt, uden at de efter Grundlovens § 25 fornødne Betingelser have været til Stede, — gaar Thinget over til den næste Sag paa Dagsordenen“.

Det er om denne Dagsorden, at Forhandlingerne nu dreie sig. Dog skal jeg bemærke, at efter denne Dagsordens Indhold vil der ikke derved ske nogen Indskrænkning i Debattens Frihed med Hensyn til selve Lovforslaget.

Thomsen: Efter den Motivering, som den ærede Forslagsstiller har brugt, og efter den Slutning, hvortil han er kommen, nemlig at anbefale Thinget Vedtagelsen af den Dagsorden, der nylig blev læst op, vil jo Diskussionen i Dag med Hensyn til det større Spørgsmaal ikke kunne blive Andet end en anden Udgave af Debatten fra i Gaar, en forthyndet Udgave, baade med Hensyn til Interessen og med Hensyn til Indholdet; jeg haaber derfor ogsaa adskillig mere kortfattet end i Gaar; thi de Fakta, som det ærede Medlem fremsatte, de Anker, han fremsatte, antager jeg egentlig ikke, at han har fremsat her i Dag i den Hensigt at søge Dplysning om, hvorvidt de ere rigtige. Da han nemlig efter den høie Regerings Udtalelser i Gaar jo kunde vide, at Justitsministeren ikke kom til Stede i Dag, manglede jo derved Betingelsen for, at de Dplysninger kunde gives, som jo ene han kan give. Jeg skal derfor ganske kortelig henholde mig til mine Udtalelser i Gaar. Jeg har jo, hvad Mening end andre ærede Medlemmer have, hvad Mening end det høie Thing har, udtalt, at jeg for mit Bedkommende ikke kan dele den Mening, det ærede Medlem fremsatte; den er stridende mod min Overbevisning om, hvad der er rigtigt. Jeg hævdede tillige, og det gjælder tydeligere om det Lovforslag, der ligger for nu, at hvad enten man har den Mening

eller ikke, var det lidet praktisk at reise det Spørgsmaal, lidet praktisk overhovedet at komme ind paa en Behandling af det af det ærede Medlem indbragte Lovforslag, al den Stund det er vitterligt, at Regeringen, enten det nu er med Rette eller ikke, har en fra det ærede Thing afvigende Anskuelse om Betydningen af denne Behandling, og at Thinget mangler Evne til at kunne sørge for, at den Anskuelse, som det havde, ogsaa blev gennemført. Derfor synes det mig saa naturligt at vente, saa meget mere som vi alt veed, at den provisoriske Lov af 5te Mai d. N. er af den høitærede Justitsminister forelagt i Landstthinget. Derfor nu Landstthinget, uafhængigt af det Resultat, som dette høie Thing maatte komme til i Dag, beslutter sig til at fortsætte eller optage Behandlingen af det af den høie Regering forelagte Lovforslag, er der herved atter kastet Stridspunkter ind, endogsaa lige overfor Landstthinget, som der i Diebliffet virkelig ikke synes at være Grund til. Jeg kan meget godt forstaa, at man kan ønske fra enkelte Sider, ja maaste endogsaa fra hele det høie Things Side, at den foreløbige Lov af 5te Mai havde været forelagt af Regeringen først her i Thinget. Jeg kan forstaa den Mening, at dette var ønskeligt, men jeg maa tilføie, at nogen Fordring derpaa kan ikke støttes paa nogen Slags Grundlovsfortolkning, thi efter Grundlovens § 48 er det kun Forslag til Finanslov og Tillægsbevillingslove, som Folkethinget har en grundlovmæssig Ret til at fordrø sig først forelagt. Nu kunde maaste Nogen sige, at dersom Landstthinget behandlede Lovforslaget, det af den høie Regering forelagte provisoriske Lovforslag, med en høi Grad af Langsomhed, kunde det Tilfælde komme til at indtræde, at det varede saa længe, at Folkethinget slet ikke fik Leilighed til at behandle det. Derom vil jeg dog sige, at jeg synes, at det er naturligt først at vente og se, om dette vil ske. Men hvad enten man nu, dersom Saadant skete, overhovedet vilde finde en Klage derover berettiget eller ikke berettiget, tror jeg dog, at det maa indrømmes selv fra det høie Things Side, at en saadan Klage, fremsat af dette Thing, vilde lyde høist behynderlig, den vilde lyde som en bydende Ironi; thi det maa erindres, at dette Thing i mange Aar væsentligt ikke har